

[Gammelgaard]

mark aldrig havde fortsat efter et valg. Denne kendsgerning kombineret med en viden om de mangfoldige demokratiske regeringer, der er faldet i politisk strid under den økonomiske krise, kunne nok gøre tilhængerne af regeringens økonomiske politik betænkelige. De vidste, at Danmark nu havde fået en økonomisk politik, men havde landet også en befolkning, der ved et valg ville slutte op om en sådan nødvendig og ikke alt for behagelig økonomisk genopretning? Det havde Danmark. Det viste valgresultatet, da det forelå opgjort i de tal, som statsministeren nævnte.

Denne kendsgerning, at man trods ofre og ubehageligheder sluttede op om den nødvendige politik, var valgets sande resultat. Hermed gav den danske befolkning sig selv og dem, der følger med i udlandet, en optimisme, hvis betydning man ikke kan overvurdere. Et sådant resultat af en valgkamp er meget mere betydningsfuldt end alle udsving i tal, procenter og mandater. Når man gør tingene op på denne måde, er der sandelig grund til at lykønske den danske befolkning med det valgresultat, som den her har givet sig selv.

Økonomien vil også i 1984 være det centrale i de politiske overvejelser. Alle er bekendt med de positive resultater, som firkloverregeringen på rekordtid har opnået. Genopretningspolitikken har bl.a. medført, at pris- og lønstigningstakten er blevet halveret, hvilket har gjort den stabile kronekurs troværdig. Obligationsrenten er faldet fra ca. 21 pct. til omkring 13 pct., og her er det værd at bemærke, at faldet i det danske renteniveau langt fra kan forklares blot ved henvisning til det faldende renteniveau i udlandet. I Danmark er renten faldet med 8 procentpoint, mens udlandet typisk kun har oplevet rentefald på 1-2 procentpoint. Det danske rentefald skyldes først og fremmest omlægningen af den økonomiske politik siden firkloverregeringens tiltræden. Betalingsbalanceunderskuddet er næsten halveret i forhold til 1982, stigningen i underskuddet på statsfinanserne er brudt, statens husholdning er nu effektivt under kontrol.

Endelig – og hvad der er mest glædeligt – kan vi nu konstatere, at den sæsonkorrigerede arbejdsløshed ikke er steget siden april 1983. Men arbejdsløshedsproblemet er dermed ikke løst. Det gælder ikke mindst ung-

domsarbejdsløsheden, som vel nok er det alvorligste samfundsproblem, vi i dag står over for. Der må gennemføres nogle effektive foranstaltninger til bekæmpelse af denne, og det er derfor positivt, at regeringen allerede i denne uge vil fremsætte konkrete forslag til en ekstraordinær indsats på dette område, en indsats ud over de foranstaltninger, der allerede er gennemført. Det er her vigtigt, at der kan samles et bredt politisk flertal, så foranstaltningerne bliver så effektfulde som muligt.

Sidste halvdel af året 1983 viser med al tydelighed, at Danmark nu er inde i et decideret økonomisk opsving. Det er nu dokumenteret, at økonomien virker selvforstærkende i en positiv retning. Aktivitetsstigningen giver sig udslag i øgede erhvervsinvesteringer, og eksporten af varer og tjenesteydelser forventes at stige med 2,5 pct. i 1984. Dette sammenholdt med, at der vil blive påbegyndt ca. 26.000 boliger i 1984, bevirker, at der kan skaffes 20.000 flere job i den private sektor i 1984. Denne stigning i beskæftigelsen betyder, at arbejdsløsheden ikke vil stige i 1984.

Det bemærkelsesværdige ved denne udvikling er, at det udelukkende skyldes en aktivitetsudvidelse i den private sektor, mens den offentlige sektor forventes at være uforandret både med hensyn til antallet af ansatte og udgiftsniveauet. Vi er dermed på vej til at genoprette balancen mellem offentlig og privat produktion, hvilket er en afgørende forudsætning for, at vi kan producere os ud af de økonomiske vanskeligheder. Det er kun ved at stimulere det private erhvervsliv, at vi kan påbegynde afviklingen af vore store gældsforpligtelser.

Men samtidig med disse gunstige udviklingstendenser understreger de seneste prognoser, bl.a. fra det økonomiske sekretariat, at vi må være overordentlig forsigtige med tilrettelæggelsen af den økonomiske politik. Det ny skøn over underskuddet på betalingsbalancen på 12 mia. kr. i 1984 understreger nødvendigheden af, at vi ikke slækker på den økonomiske politik. Tiden er ikke inde til letsindighed.

Målet med regeringens forslag til finanslov for 1984 skal derfor bevares, og vi må fastholde en stram indkomspolitik. Vi kan ikke tillade, at indkomstudviklingen igen begynder at løbe løbsk med forrygende inflation